

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Aprīlis

Kāpt kalnā

*„Mīļie, tagad mēs
esam Dieva bērni.
Un vēl nav atklājies,
kas mēs būsīm.
Mēs tikai zinām,
ka tad, kad Viņš
parādīsies, mēs
būsīm Viņam līdzīgi,
jo mēs redzēsīm
Viņu tādu,
kāds Viņš ir.”
(1 J 3,2)*

NOŽĒLO GRĒKUS UN LŪDZIES!

Mēs dzīvojam pārmaiņu laikā. Pārmaiņu sākumā. Ikdienā ir sajūta, ka viss notiek pakāpeniski, bet ieskatīsimies vēsturē. 1914. gads. 1920. gads. 1940. gads. 1990. Ļoti radikālas pārmaiņas. Šie posmi atkārtojas, bet mums joprojām ir sajūta, ka viss mierīgi plūst...

Pārmaiņu laiks ir iespēju laiks. Tāpat kā deviņdesmitajos daudzās lietas strauji virzījās uz augšu, tā daudzās strauji aizgāja uz leju. Katrā pārmaiņu laikā ir šīs divas izvēles, kuras atkarīgas no pašiem. Šobrīd viss notiek paātrināti, daudz intensīvāk.

Kāpēc vīrusa „Covid 19” sērga sākās no Ķīnas? Visdrīzāk tāpēc, ka tur notiek visvairāk abortu. Pasaulē ik gadu notiek aptuveni 50 miljoni abortu, no tiem apmēram 9 miljoni – Ķīnā. Cilvēks saceļas pret dzīvību, un tam ir sekas. Kā katram grēkam. Svarīgākais ir nožēlot grēkus (pa istam, kā pēdējo dienu dzīvojot). Un uz to aicināt arī citus. Sabiedrības liela daļa nepazīnās smagos grēkus, kuros dzīvo (aborti, nešķīstība, materiālisms, egoisms...). Protams, mums šobrīd jāpieaug pazemībā, pieņemot dažādus ierobežojumus: nedrīkstam sasveicināties, paspiežot roku; pārvietošanās ierobežojums; jāievēro distance; bieži jāmazgā rokas...

Bērēs cilvēki parasti nožēlo, ka nav paspējuši cilvēkam izdarīt labu, tādēļ tagad, pazemīgi ievērojot visas drošības normas, apzināsimies, ka darām visu, lai nekļūtu par sev tuvu cilvēku slepkavām.

Lūgšanā par šo situāciju saņemtu norādi uz 78. psalmu (Ps 76,26-50), kas skaidri norāda, ka tās ir cilvēku grēku sekas. Vēsturē jau tā ir bijis. (Atcerēsimies Fatimas brīdinājumu!) Tāpēc tagad ir īstais laiks nākt Dieva priekšā, lūdzot piedošanu par saviem un citu cilvēku grēkiem. Piedāvāju

100-gades svētceļojuma lūgšanu:

Dievs, piedod mums, ka mēs Latvijā nesam Tevi pienācīgi godājuši, bet esam padevušies sātana valdzinājumam. Piedod simtiem tūkstošus abortos nogalinātos bērņus

un mūsu vienaldzību un bezatbildību pret to. Piedod mūsu sadarbību ar sātanu caur ekstrasesiem, dziedniekiem, vārdotājiem, zīlniekiem, izsaucot garus, ezotēriku un citu okultismu. Piedod mums pagānismu, mānīcību, elkdievību, egoismu, lepību. Piedod sadarbību ar komunistiem, ateistiem, ka joprojām dzīvojam komunistiskajā domāšanā par materiālo vērtību prioritāti. Piedod nešķīstību domās, vārdos, fantāzijās, ģimenē, televīzijā, internetā. Piedod, ka mēs neievērojam viriešu un sieviešu cieņu. Piedod šķirtās ģimenes un pamestos bērņus. Piedod mūsu sirds nocietināšanu, glēvulību, neuzņēmību, bezatbildību, kurnēšanu, vienaldzību pret citu ciešanām, mazvērtību. Piedod mūsu formālo attieksmi pret Tevi, ka neļaujam Tev reāli valdīt mūsu dzīvēs, ka gribam paši visu izvēlēties. Piedod visas atkarības – no alkohola, azartspēlēm, darbaholismu, datoratkarību. Piedod, ka meklējam laimi pasaulē, nevis Tevi. Piedod, Kungs, mums visus grēkus.

Mēs milam Latviju, mēs milam Dievu. Kungs Jēzu Kristu, mēs Tevi izvēlamies par mūsu un visas Latvijas Kungu un Valdnieku! Āmen.

Mēs vēlamies, lai Tu valdi Latvijā! Āmen. Mēs pasludinām Tevi, Kungs Jēzu Kristu, par Latvijas Glābēju un Kungu! Āmen. Par vienīgo Kungu un Valdnieku! Āmen. Lai piepildās Tavs pestīšanas plāns! Āmen. Mēs atdodam sevi Tavās rokās, uzticamies Tev un paļaujamies un Tevi! Āmen.

Mēs vēlamies, lai Tu valdi Latvijā! Āmen. Mēs pasludinām Tevi, Kungs Jēzu Kristu, par Latvijas Glābēju un Kungu! Āmen. Par vienīgo Kungu un Valdnieku! Āmen. Lai piepildās Tavs pestīšanas plāns! Āmen. Mēs atdodam sevi Tavās rokās, uzticamies Tev un paļaujamies un Tevi! Āmen.

**Priesteris
Arnis Mazīļevskis**

KĀ DEBESU RASA KUNGA SVĒTĪBA

Adorācijas kapela Madonā atrodas pilsētas centrā. Tā atklāta 2011. gada Lielajā ceturtdienā, un šogad aprit deviņi gadi, kopš Vissvētākais Sakraments atrodas šajā vietā. Visus šos deviņus gadus nemitīgi kā viraka dūmi no pilsētas centra pret debesīm paceļas lūgšanas. Kādreiz esmu domājusi, ka mūsu mīļais Tēvs debesīs ir ļoti labi informēts par notiekošo Madonas pilsētā, madoniešu sirdis un ģimenēs, jo mēs visu Viņam izstāstām lūgšanās.

Adorācijas kapela ir ekumeniska – tajā katras konfesijas piederīgais var atrast sev nepieciešamo. Vissvētākās Sakraments – katoļiem, Svētais Krusts – luterāņu konfesijas cilvēkiem un Nemitīgās Palīdzības Dievmātes ikona, pie kuras lūgšanas var pareizticīgie kapelas apmeklētāji.

Lai kapelā nodrošinātu dežūras, katrai nedēļas dienai ir viens atbildīgais, kurš rūpējas par dežūru nepārtrauktību, nepieciešamības gadījumā meklē aizvietotāju. Atbildīgie, uzaicinot kādu uz dežūru, bieži vien sastopas ar noraidošu attieksmi, taču tas tā nedrīkstētu būt, ja esam patiesi kris-

tieši. Lai šis dārgakmens pilsētas centrā varētu pastāvēt un nest svētību, ir nepieciešamas ticīgās tautas lūgšanas un aktīva līdzdalība. Jo tā ir mūsu kapela. Īstam kristietim nevar būt vienaldzīga kapelas pastāvēšana. Ticība nav tikai ticēšana, tai jābūt aktīvai darbībai. Ja katrs Madonas aktīvais kristietis vēlētos dežurēt kapelā vienu stundu, šis laiks viņam varētu pienākt tikai vienu reizi mēnesī.

Pašreizējā situācijā, kad vīrusa apdraudējuma dēļ nav ļauts pulcēties baznīcās, kapela ir iespēja remdēt ilgas pēc Dieva klātbūtnes. Adorācijā pavadītais laiks ir brīnišķīgi dziedinošs un atjaunojošs katram, kurš aptur savu dienas steigu un velta laiku Dievam. Sakrtojas attiecības, pazūd sirdssāpes, atrisinās problēmas.

Mūsu Dievs ir mīlestības Dievs. Kā debesu rasa Viņa svētība tiek aiznesta uz mājām, ģimenēm, kaimiņiem. Ir tikai jāatnāk, lai to saņemtu.

Pieteikties dežūrām aicinu pie kapelas atbildīgā Aivara Zariņa, t. 29429518.

Atklātne no Madonas

Cik ilgi var skriet vienatnē, kad daudziem stipri izbalējuši vārdi, piedāvājumi, pat apsoltījumi...?

Vienīgi Klusā Bāka Madonas sirdī un Tevī nemitīgi piedāvā krāsainus zīmoļus.

Iesāc ar Derības Šķirstu¹, kā to prasīja Mazais Princis, un uzzīmē neredzamo Dieva Jēru!

Tu dzirdēsi Ābrahāmu un Jāni² un miriādu miriādu balsi³, kas apdzied Baltumu melnā vidū.

Ir vērts gaidīt Varavīksni pēc vientulības asaru lietus⁴ un skriet līdz Mūžīgajam Spīdeklim.⁵

Varbūt pievienosies tev citi nabagi, kroplie, tizlie un aklie⁶, ja neaizliegsi apskatīties Viņa un tavu brūču izstādī⁷.

*Pāvils Kamola
Madona, Adorācijas kapelā, 28.11.2019.*

¹ Sal. Rad 6 + Ebr 9-10.

² Sal. Rad 22 + 1, 36.

³ Sal. Atkl 5, 11-12.

⁴ Sal. Atkl 21, 4.

⁵ Sal. Atkl. 21, 23.

⁶ Sal. Lk 14, 13.

⁷ Sal. J 20, 20, 27 + 1 Tim 1, 15-16.

LABĀ RECEPTĒ: SIRDS BRĪVĪBA, LŪGŠANA UN UZTICĪBA MAZAJĀ

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Pamazām mēs tuvojamiem Rožukroņa sāpīgās daļas otrajam noslēpumam – Jēzus tiek notiesāts un nodots šausīšanai.

Jēzus Kristus Olivdārza lūgšana ved pie "Viņa stundas", pie ciešanu pilnības un Kristus Upura. Bet kas veido tam vērtus? Jēzus ienaidnieki? Nē, viens no tiem, kas staigāja ar Jēzu, bija Viņa mīlestības un dāsnuma, kā arī dievišķās varas liecinieks. Tas, par kuru droši var citēt 55. psalmu (13-

15): *"Taču tas nav ienaidnieks, kas mani nievā – to es varētu panest; tas nav mans nīdētājs, kas saslejas pret mani – no viņa es paslēptos; nē, bet tas esi tu – cilvēks man līdzīgs – mans draugs un uzticīgais biedrs, ar kuru mīļi satikāties un kopā gājām Dieva namā."*

Kāds pārsteigums – bija tādi mācekļi, kas gribēja būt pirmie labajā, pirmie Debesu Valstībā (sal. Mk 10,35-40), bet te redzam Jēzus mācekli, kurš ir kā vadītājs, pirmais jaunajā!!!

Kāpēc, domājot par Jēzus ieslodzīšanu un tiesu, ir vērts tam iepriekš pievērst uzmanību?

Vai tikai tāpēc, ka mums nepieciešama sirds brīvība, kas izriet no patiesības: **pasaules draugu virs šīs zemes uzticība nevar pati no sevis sasniegt mūžīgo limeni?** Nē, tas nav viss. Ir vērts jautāt un meklēt, kā tas varēja notikt, ka Dieva

draugs – tā līdz pēdējam brīdim sauc viņu Jēzus Kungs (sal. Mt 26,50) – pārtapa par ienaidnieku, nodevēju un beidzot – slepkavu?!? Šķiet, ka šādi jautājumi ir nozīmīgi arī mums, jo, ja viens no Dieva Dēla loka vistuvākajiem, Viņa vārdu un darbu

liecinieks pieņēma tik drastisku lēmumu, tad vai mēs varam "gulēt mierīgi", domājot par mūsu attiecībām ar Dzīvo Dievu? Vai 100% esam (un vienmēr būsim) droši teikt: *"Ja visi no Tevis ieļāunos, es nekad neieļāunošos."* (Mt 26,33) un *"Kaut arī man*

nāktos ar Tevi mirt, es Tevi nenoliegšu." (Mt 26,35)? Vai bez nekādas trīcēšanas esam spējīgi (katru dienu) dziedāt dziesmas vārdus: *"Ja visi Tevi atstātu, es Tevi neatstāšu! Mans Pestītāj, kur iesi Tu, es visur līdzī iešu. Uz Kalvāriju iešu es ar Tevi, Jēzu Kristu, ja arī mani pasaule pie krusta koka sistu."*?!? Un vēl. Vai nemaz nebaidāties sadzirdēt kādreiz uz mūsu pusi raidītu apliecinājumu: *"Patiesi es jums saku, ka viens no jums mani nodos."* (Mt 26,21)?!?

Un tagad par vienu no norādēm uz Jēzus tiesas "vārtiem", tas ir, uz Jūdasa sirds kritienu tik smagajā grēkā. Tā atrodama Bībeles pantos: *"Tad Jūdass Iskariots, viens no Viņa mācekļiem, kas Viņu vēlāk nodeva, sacīja: "Kāpēc šo svaidāmo eļļu nepārdeva par trīs simts denārijiem un tos neizdalīja nabagiem?" Bet to viņš sacīja ne tāpēc, ka viņam rūpētu nabagi,*

bet gan tāpēc, ka viņš bija zaglis; un viņš, naudas kasi pie sevis turēdams, piesavinājās to, kas tanī tika ielikts." (J 12, 4-6) Aprakstot šo pašu notikumu, sv. Matejs norāda, ka Jūdasa sirds stāja nemainīgās, viņš pieauga mantkārībā un neuzticībā: *"Tad viens no tiem divpadsmit, kuram vārds Jūdass Iskariots, aizgāja pie augstajiem priesteriem un sacīja viņiem: «Ko jūs gribat man dot, un es jums Viņu nododu?» Un viņi nolēma tam trīsdesmit sudraba gabalus. Un no tā laika tas meklēja izdevību, lai Viņu nodotu."* (Mt 26, 14-16). Viss vainagojās ar faktu: *"...pēc šī kumosa sāntans iegāja viņā."* (J 13,27)

No teiktā un citētā visseklākajā limenī mēs varam secināt, cik patiesa un brīdinoša ir pamācība: **"Visu ļaunumu sakne ir mantkārība."** (1 Tim 6, 10a) Tomēr dziļāk atrodas citi slāņi, kurus sen atklāja Jēzus savas kārdināšanas laikā. Šajā mācībā atskan vēsts par zālēm sirds veselībai, kuras vajadzēja lietot Jūdadam un vajag lietot mums. Lūk: *"Atkal velns ņēma Viņu līdz ļoti augstā kalnā un rādīja Viņam visas pasaules valstis un to godību, un sacīja Viņam: "To visu es Tev došu, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi."* Tad Jēzus saka viņam: *"Atkāpies, sāntan! Jo ir rakstīts: pielūdzu Dievu, savu Kungu, un Viņam vienam kalpo!"* (Mt 4, 8-10) Interesanti, ka pats dziļākais limenis atklājas jau paradīzes dārzā, kad velns centās saindēt cilvēka sirdi ar domu: tu vari bez Dieva sagādāt sev labklājību; vari pasaules mantojumu (Dieva radību) lietot bez attiecināšanas uz Radītāju un Kungu; vari pats kļūt par savas dzīves kungu (sal. Rad 3).

Pārdomājot, kas aizveda Jēzu no Olivdārza līdz tiesai, ir vērts saprast: **cilvēka cieņa, vērtība un labklājība ir atkarīga no mīlestības dziļuma uz Dievu un no pašāvības Viņam**, bet nevis no mantojuma, bagātības un naudas. Lai mēs tajā pastāvētu, vajag izmantot līdzekli, uz kuru Dievišķais Mācītājs norādīja vārdos:

"Esiet modri un lūdziet Dievu, lai jūs nekristu kārdināšanā! Gars gan ir modrs, bet miesa vāja." (Mt 26,41) Šāds lūgšanu (un aizlūgumu) spēks ir brīnišķīgs sv. Pētera kontekstā, jo viņam Jēzus atklāja: *"Siman! Siman! Lūk, sāntans meklē jūs sijāt kā kviešus, bet es lūdzu par tevi, lai tava ticība nemitētos; un tu, kādreiz atgriezies, stiprini savus brāļus!"* (Lk 22,31-32) Tādēļ pēc sava kritiena viņš rūgti raudāja (sal. Mt 26,73) un varēja atgriezties pie Kunga Dieva žēlastības, nevis pabeigt dzīvi tik traģiski kā Jūdass. (sal. Mt 27,5)

Uz Jēzus tiesas sliekšņa atskan vēl viena patiesība. Tā var kalpot par visdziļāko pamatu mūsu rīcībai, dzīves un ticības lēmumiem. Tā ir atrodama sv. Lūkasa Evaņģēlijā: **"Kas uzticīgs vismazākajās lietās, tas uzticīgs arī lielās, un kas ir netaisns vismazākajās lietās, tas arī netaisns lielās. Ja jau jūs netaisnas bagātības lietās neesat bijuši uzticami, kas lai jums uztic to, kas ir paties, un ja jūs svešās lietās neesat bijuši uzticami, kas jums dos to, kas ir jūsu?"** (16, 10-12)

Šķiet, tagad visi saprotam, ka velns nepiegāja pie Jūdasa, lai teiktu: *"Nodod Dieva Dēlu, lai tauta Viņu nogalina!"*, bet lēnām „apstrādāja” Apustuļa sirdi caur pašāvības uz Dievu trūkumu, neuzticību un mantkārību. Uz šī fona ir vieglāk saprast, kāpēc, mācot mūs lūgties, kā pirmo Jēzus piedāvāja katru dienu pārdomāt, atcerēties un savu izpratni būvēt uz patiesības: Mīlestības Dievs ir mūsu Tēvs! Mēs esam Dieva bērni! Viņā mums ir sagatavots viss, pat mūžīgā dzīve!

Noslēgumā es sevi un jūs sūtu pie 8. psalma. Lūgsimies ar to bieži, lai pasargātu savu sirdi no Jūdasa takas, un lai mēs tāpat kā Jēzus pastāvētu zem Tēva skatiena līdz nāvei un Viņam vienam atdotu savu garu! (sal. Lk 23,46)

Lai Dievs mūs svētī: †

**Pāvils Kamola,
priesteris**

DIEVS MĪL, MEKLĒ, MĀCA UN VADA

Baznīcu par savām mājām var nosaukt retais. Nu jau septīto gadu Gulbenes katoļu dievnamu par savām mājām sauc **Astra Balode**.

Astra, pastāsti, lūdzu, no kurienes tev interese par ticību un Dievu? Vai tā nāk no vecākiem, vecvecākiem?

Drīzāk tas bija Dievs, kas mani meklēja. Bērībā bieži jautāju: – Vai mums mājās ir Bībele? Nē, tās nebija, un arī neviens cits ģimenē neizrādīja interesi par šo lietu. Man bija iedomā, ka vēlos Bībeli redzēt, vismaz paturēt rokās. Arī baznīcu neviens neapmeklēja, kaut vecmāmiņa bija kristīta un iestiprināta Tīrzas luterāņu baznīcā. Reizēm kaimiņi uzrunāja un aicināja iet viņiem līdz uz dievnamu. Kāda nejausa tikšanās uz ceļa ar sievieti no draudzes mani aizveda uz Tīrzas luterāņu baznīcu. Ilgas meklēt Dievu bija manī pašā. Studiju gados iegādājos Bībeli, bet vai domājat, ka to lasīju? Nē, Bībele skapī nostāvēja savus 3–4 gadus. Grūdienu sākt lasīt Svētos Rakstus saņēmēju kādā Adventa laikā, kad mācītājs ierosināja Kristus dzimšanas svētkus sagaidīt ar apņemšanos. Sirdī biju izslāpusi pēc Dieva Vārda. Tā sākās mana draudzība ar Bībeli, kas nav apsikusi līdz šim.

Īpašu Dieva žēlastību izjutu kristību dienā. Kā jau minēju, baznīcā nonācu nejausi. Sieviete, kas mani uzrunāja, jautāja: – Vai esi kristīta? Atbildēju, ka neesmu. Kundze uzaicināja tuvākajā svētdienā piedalīties dievkalpojumā, kura laikā notiks kristības. Tā, pilnīgi nesagatavota, tiku nokristīta. Kunga žēlastību izjutu līdz ar ūdens uzliešanu uz galvas. Sajutu, ka no sirds noveļas tā kā akmens. Radās jautājums – kā varēju ar tādu slogu dzīvot? Dievs deva žēlastību izjust grēka smagumu, no kā tiku atbrīvota.

Cik ilgi un kā kalpoji luterāņu baznīcā?

Tīrzas draudzē kalpoju no 1995. līdz 2012. gadam. Biju draudzes padomē, vēlāk tiku iesaistīta Svētdienas skolā. Tad arī nāca apjausma, ka esmu tādā pašā līmenī kā bērni, ka nezinu vairāk par viņiem.

Sākās mācības Saldus Svētā Gregora Kristīgās kalpošanas skolā, kur ieguvu labus pamatus kalpošanai, lūgšanai, Bībeles apgūšanai.

Kā nokļuvi katoļu baznīcā?

Kādu laiku biju kā tuksnesī, nepiederēju nevienai konfesijai, nevienai draudzei, jo biju aizgājusi no luterāņu kopienas. Kaut kādā ziņā tam visam par iemeslu bija mani grēki. Tomēr mani bija ilgas pēc Dieva, kas lika iet un meklēt. Tagad vairs neatceros, biju kristīta vai ne, kad redzēju dīvainu sapni. Jēzus ar paceltām rokām stāvēja virs manas mājas jumta un aicināja sev līdz. Radās jautājums: – Ko Dievs vēlas? Vai jādodas kādā misijā, varbūt jāmirst? Kad pārkāpu Gulbenes katoļu baznīcas sliekšni, sapratu savu sapni. Jēzus, kas ir šīs baznīcas altāra gleznā, bija arī manā sapnī. Radās izjūta, ka esmu atgriezies mājās.

Pēc garākas sarunas ar priesteri viņam teicu: – Gribu palikt šeit, bet ja tik lielus grēciniekus nevarat paturēt, došos prom. „Nē, nē! Palieciet! – sekoja priestera atbilde. Tā esmu baznīcā. Šeit piepildījūs vēl vienas ilgas – dzīvot pēc iespējas tuvāk Jēzum. Tas nenotika pirmajā dienā. Regulāri apmeklēju Svētās Mises, īpaši adorāciju, lūdzu Kungam, lai Viņš parāda manu kalpošanas vietu. Pēc kāda gada priesteris palika bez saimnieces, man tika piedāvāta viņas vieta. Piekritu tikai Jēzus tuvuma pēc. Sākumā mana istaba bija starp diviem Tabernākuliem. Tas bija kā sapni.

Lieli palīdzību, daudz padomu un iedrošinājumu deva klostermāsas. Man bija mazvērtība, šaubas. Kad mainās priesteri, grūtākie ir pirmie trīs mēneši, kad jāsaprot, ko gatavot, kā sapratisimies. Tas nav viegli. Bieži bijušas domas no šī kalpojuma aiziet. Tad nāk palīgā lūgšana, visu šaubu un problēmu atdošana Kungam. Caur šo kalpošanu Dievs ir iemācījis, cik liela vērtība ir galda sarunām, galda klāšanai, viesu uzņemšanai.

Bez saimnieces pienākumiem man ir vēl citi mīļi kalpošanas veidi. Ļoti patīk darboties pie apkārtnes. Interesants ir kalpojums pie durvīm, kad nāk cilvēki pie priestera. Katram savs stāsts, vajadzība. Reizēm mīļa saruna, plecs, uz kā izraudāties. Piedalos aizlūgumos, lasu lekcijas Alfa kursā, tagad arī katehēta kalpojums, kas mani aizvedis uz RARZI. Sv. Filomenas

pēcpusdienu sagatavošana. Bija laiks, kad priesteriem palīdzēju mācīties latviešu valodu, reizē pati mācījos poļu valodu. Dievs vienmēr mūs aicina iet tālāk.

Kāda ir svētceļojumos gūtā pieredze?

Jau esot luterāņu draudzē, piedalījos vairākos svētceļojumos. Šobrīd aiz muguras ir četri katoļu draudzes svētceļojumi. Piedalījos 100 dienu gājienā, kas bija liels, skaists fizisks un garīgs pārbaudījums. Galvenais, ko iegūstu, ir pieredze, kas ir milzīga vērtība. Dodoties ceļā, ir jāiziet no savas komforta zonas, jāpielāgojas citiem cilvēkiem, neparedzētiem apstākļiem.

Pirmais svētceļojums ar katoļu draudzi

bija skaists lidojums, kaut kas agrāk nepiedzīvots. Arī solis bija viegls. Protams, skaists bija 100 dienu svētceļojums. Domas noiet visu ceļu sākotnēji nebija. Patiesībā prātam ir grūti aptvert, kā tas ir – būt ceļā tādu laiku. Bez Dieva žēlsirdības, mīlestības un gādības tas nebūtu iespējams.

Viens no ieguvumiem bija paskatīties un ieraudzīt pašai sevi. Kā reaģēju uz lietām – nespēku, nogurumu, komunikāciju ar citiem. Bija sajūta, ka Dievs vienlaicīgi iztukšo un piepilda no jauna. Tagad daudzas lietas pieņemu daudz vienkāršāk un mierīgāk.

Kā skaties uz to, ka neesi piepildīta kā sieviete – māte?

Brīnišķīgi. Ir jāatpazīst savs aicinājums. Ne visas sievietes var būt mātes, ne visas – klostermāsas. Kad atrodi Dieva aicinājumu, ienāk miers un prieks. Es varu būt garīgā māte un gūt no tā laimi. Esmu Dievam jautājusi: “Kur ir mana ģimene?” Mana ģimene ir draudze, es milu šos cilvēkus, kalpoju viņiem. Mana dzīve ir ļoti krāsaina un piepildīta.

Sarunas laikā pieminēji sapņus. Vai arī tagad ir kāds sapnis, ko gribētos piepildīt?

Ja man būtu laiks un iespēja, es varētu rakstīt grāmatas. Piemēram, par to, kā Dievs meklē grēciniekus, kā mil un piešķir cilvēku dvēselēm, kā aicina uz kalpošanu. Protams, to visu balstot uz savas dzīves un kalpošanas pieredzi. Katru dienu Dievs aicina iet tālāk, meklēt ko jaunu. Atsauksimies!

**Nora Kauliņa,
foto no personīgā arhīva**

Astra Balode 100 dienu svētceļojuma laikā 2018. gada vasarā.

„MŪSU CEĻŠ IR LŪGŠANA”

Arī katoļus visā pasaulē skārušas izmaiņas vīrusa „Covid-19” sakarā, taču, lai arī dievkalpojums apmeklēt nedrīkst, draudzes atrod veidu, kā uzturēt kopības sajūtu un pārvarēt šo grūto laiku.

Alūksniete **Baiba**

Fridriksone lūdzas individuāli un svētdienās pievienojas Filomenas lūgšanu grupai telefona aplikācijā “Hangouts”. “Protams, tehnoloģiju izmantošana ir izaicinājums, un reizēm lūgšanas nenotiek tik raiti, jo interneta noslogojuma dēļ var rasties audio aizture. Taču tiekam ar to galā un pacietīgi pieņemam šo jauno komunikācijas veidu. Svētdienās klausos Radio Mari-

ja Latvija,” teic B. Fridriksone, kura pēc izglītības ir mediķe. Kā kristiete viņa iesaka pašauties uz Dievu, bet kā mediķe mudina visus ievērot piesardzības pasākumus, jo tādā veidā vīrusu varēs ātrāk apturēt.

Savukārt gulbenietis **Jānis Bruniņš** ar sievu **Valentīnu** ir pievienojušies Gulbenes draudzes priestera Pāvila Kamolas administrētajai vienotajai lūgšanai pulksten 21 ar vienotā zvana starpniecību. “Turpinām iet uz grēksūdzi, kurai šobrīd gan iepriekš jāpiesakās. Mana sieva klausās Svētās Mises, ko pārraida Latgales radio. Šis laiks stiprina mūsu attiecības ar Dievu – mums ir Kam ticēt un Kam lūgt,” uzsver J. Bruniņš.

Viena no kopīgās lūgšanas idejas iniciatorēm ir gulbeniete **Iluta Rudzīte**. “Pirms vairākiem gadiem krustmātes mājās kopā lūdzāmies Rožukrona lūgšanu, kurā iesaistījās arī citi cilvēki. Ieminējos

priesterim Pāvilam, ka varētu to atsākt, taču valstī esošās situācijas dēļ sanākšana kopā vairs nebija iespējama. Priesteris piedāvāja risinājumu caur konferences zvanu,” stāsta I. Rudzīte. Viņa pati gan

vairs nepiedalās vienotajā lūgšanā telefoniski, jo atskārtusi, ka daudz ērtāk jūtas, lūdzoties Rožukroni vienatnē. “Lūdzos ne tikai Rožukroni, bet arī novenu priestera Vladislava Litaunieka godam, kā arī suplikācijas. Bez tam pieņēmu garīgajā adopcijā vēl nedzimušu bērniņu. Ikdienā parasti notiek visādas skriešanas, esmu ļoti aktīvs cilvēks. Dejoju deju kolektīvā, daru daudz ko citu un šķita, ka būs grū-

ti bez šīm nodarbēm, bet esmu pamanījusi jaunas iespējas, kas pavērušās. Man šis periods ļauj vairāk laika veltīt Dievam un izkopt personiskās attiecības ar dzīvo Dievu,” teic I. Rudzīte.

To, ka šis neierastais laiks nevis attālina, bet tuvina Dievam, atzīst arī Pļaviņu draudzes pārstāve ērģelniece **Natālija Cupikova**. “Svētdienās ir grūti neiet uz baznīcu un nespēlēt ērģeles, taču sazināties ar draudzes locekļiem telefoniski un lūdzos arī ar dziesmu palīdzību. Draudzē ir doma Svēto Misi ierakstīt, tas arī izdevās. Prāvests Pēteris Alusiks ir mēģinājis ierakstīt dažādas uzrunas. Šāda iesaistīšanās palīdz neiegrimt depresijā, kas pārbaudījumu laikā var nevilus piezagties,” uzsver N. Cupikova, kura pandēmijas laikā ievēro pašizolāciju, jo ir riska grupā pazeminātas imunitātes dēļ.

Madonas draudzes locekle **Vēsma**

Džeriņa šo laiku izmanto individuālām lūgšanām un klausās Radio Marija Latvijā. “Esmu priecīga par radio. Dažreiz, to klausoties, eju pastaigā ar suni, lasu arī Svētos Rakstus. Radio Marija man ir kā glābējzvans, tas istabā skan gandrīz nepārtraukti. Madonā ir diennakts adorācijas kapela, uz kuru regulāri braucu,” teic V. Džeriņa un atzīst, ka šis ir izaicinājumiem pilns laiks, jo neskaidrību rada situācija ar darbu – nav zināms, vai krīzes dēļ nenāksies to zaudēt. “Tiek pārdomātas visas šaubas un bailes, taču varu liecināt, ka Jēzus ir klātesošs! Bija satraukums, bet kristīgais radio ļāva sirdi ielīt mieram. Ir daudz jālūdzas gan par mediķiem, zinātniekiem, kas meklē vakcīnu vīrusam, gan ikvienu cilvēku un viņa atgriešanos Baznīcā,” apliecina V. Džeriņa.

Izaicinājumu pilns laiks šis ir arī pārīem, kuri vēlas laulāties. Ērģļu draudzes

loceklis un laulāto tikšanās vadītājs **Jānis Rešņa** teic, ka daudz efektīvākas, protams, ir laulāto tikšanās klātienē, taču tiek īstenotas arī *online* tikšanās. “Vēlos doties uz baznīcu un iziet Krusta ceļu, kur ar telefona starpniecību varēs piedalīties laulāto tikšanās dalībnieki. Izmantošu aplikāciju “Zoom”, savu plānu atklāj J. Rešņa. Viņš kopā ar sievu Kristīni palīdzēja dēlu ģimenēm, kuras nokļuva pašizolācijā, jo dēli atgriezās no ārzemēm. “Nesām ēdienu, pie mājās atstājam pārtikas produktus. Regulāri atvēlam laiku lūgšanām un pastaigājoties, ja satiekam kādu cilvēku, aprunājamies, protams, ievērojot distanci. Nedzīvojam taču alā un vēl aizvien varam turpināt liecināt. Šis laiks ir jāpārdzīvo. Mūsu ceļš ir lūgšana, nav cita ceļa,” uzsver J. Rešņa.

Diāna Lozko

SVĒTĀ JĀZEPA UZKLAUSĪTA LŪGŠANA

1. maijā atzīmējam svētā Jāzepa – strādnieku aizbildņa – dienu. Mūsu ģimenei svētais Jāzeps daudzkārt nācis palīgā, uzklaušot lūgšanas. Lūk, viena no tām.

Pienāca brīdis, kad ģimenei bija nepieciešama jauna automašīna, jo vecā lūza un nebija vairs tik droša.

Es ņēmu rakstāmo un rakstīju vēstuli svētajam Jāzepam ar lūgumu, lai palīdz

manam vīram iegādāties labu, drošu, stabilu mašīnu ģimenes vajadzībām un lai vīram tā patiktu, jo vīrietim mašīna ir svarīga. Bankas kredītu mašīnas iegādei nebija iespējams saņemt.

Pēc neilga laika mūsu draugi pirka sev

jaunu automašīnu, un iepriekšējā viņiem vairs nebija vajadzīga. Nāca piedāvājums no viņu puses par labu cenu un iegādes veidu.

Un es atskārtu, ka mums ģimenē ir jauna mašīna... Stabila, skaista ģimenes mašīna. Vīram tā ļoti patika, un, kā vēlāk viņš teica, tieši par šādu mašīnas modeli viņš bija domājis.

Atkal jau svētais Jāzeps bija uzklaušījis lūgšanu un palīdzējis mūsu ģimenei tikt pie auto. Pateicība Tev, svētais Jāzep!

Lai Dievs ir mūžam slavēts!

Santa no Ogres

UN ES ATSKĀRTU, KA MŪS ĢIMENE IR JAUNA MAŠĪNA. STABILA, SKAISTA ĢIMENES MAŠĪNA. VĪRAM ĻOTI PATĪK, UN KĀ VĒLĀK VĪRS TEICA, TIEŠI PAR ŠĀDĀ MAŠĪNU VIŅŠ BĪJA DOMĀJIS, ŠĀDU MODELI. UN ATKAL SV. JĀZEPS BĪJA UZKLAUSĪJĀN MANU LŪGŠANU UN PĀRŪPEJĀS PAR MŪSU ĢIMENES AUTO. PĀTEICĪBA TEV SV. JĀZEP. LAI DIEVS IR MŪŽAM SLAVĒTS!

IESPĒJA IESTĀTIES TERCIĀRU BRĀLĪBĀ

Pirmo reizi Baznīcas vēsturē pāvests pārsteidza pasauli, izvēloties vārdu „Francisks”. Laikam jau ne velti Dievs mūsdienu attīstītajai tehnoloģiju pasaulei licis atcerēties par 800 gadus iepriekš dzīvojošu nabadzības un Dieva neprātīgo milētāju sv. Asīzes Francisku. Pateicoties Franciska radikālajai Kristus evaņģēlija iedzīvināšanai dzīvē, pazemībai, vienkāršībai, priekam, sirdšķīstībai – radikālai sekošanai Kristum, atjaunojās un atdzima tā laika Baznīca. Franciska garīgos principus vēlējās īstenot arī daudzi laji, tāpēc 1221. gadā Asīzes Francisks sastādīja norādījumus terciāriem – cilvēkiem, kas, paliekot laicīgajā pasaulē, seko franciskāņu garīgumam un ideāliem. Vēlāk šie laji tika apvienoti tā sauktajā Trešajā svētā Franciska ordenī. Neatkarības gados priesteris Pentjuša un Māras Zaķes vadībā Latvijā atjaunojās

Cesvaines brālības tikšanās 2005. gadā.

terciāru ordenis, kurā savus garīgos meklējumu piepildīja cesvainiete Zenta Vizule, nodibinot Madonas draudzē sekulārā Franciskāņu ordeņa brālību. 1997. gadā Cesvainē tika uzcelta katoļu baznīca, un brālība pārcēlās uz Cesvaini. Ordenī esošie laji cenšas dzīvot svētā Asīzes Franciska garā – ievērot sociālā taisnīguma principus, būt prieka un miera nesējiem pasaulē, dzīvības un dabas aizsargātājiem, kalpotājiem tuvākajiem un Baznīcai.

Pēc laika, kad Latvijā saistībā ar pandēmiju beigsies ārkārtas stāvoklis, Madonas draudzes mājā būs iespēja iepazīt svētā Franciska garīgumu, padziļināt savu garīgo dzīvi un uzzināt par iespēju iestāties terciāru brālībā. Pieteikšanās un informācija pa tālruni 26249925.

Marika Šķēle

IZDOTA JAUNA GRĀMATA

Izdevniecība „Dzīvības Straumes” klajā laidusi slovāku teologa Antona Tirola grāmatu „Pravieši”. Grāmatas ievaddaļā ir skaidroti katoliskie principi, kas attiecas uz Dieva atklāsmi praviešiem un praviešu teoloģisko identitāti. Pēc tam aplūkotas visas Vecās Derības praviešu grāmatas.

Kā uzskata izdevuma veidotāji, grā-

matas galvenā auditorija ir teologi, bet izdevumu var izmantot ikviens, kas vēlas labāk iepazīties ar praviešu grāmatu tekstiem, rast priekšstatu par Vecās Derības pravietiskajām grāmatām.

Grāmatu latviešu valodā tulkojis Pļaviņu draudzes prāvests Pēteris Alusiks.

Redakcija

KODS 13 – ATENTĀTS PRET PĀVESTU

Vai Dievmātes vēstījumi Fatimā ir pravietiski attiecībā uz šodien notiekošo, vai arī to aktualitāte ir jau noslēgusies? Ja Fatimas pravietojumi saglabā nozīmi, tad varam mēģināt saprast, ka tie realizējas šodien. Šajā kontekstā 13. maijā atceramies ne tikai Dievmātes parādīšanos Fatimā 1917. gadā, bet arī atentāta pret svēto pāvestu Jāni Pāvilu II (at-tēlā), kas notika 1981. gadā, 39. gadadienu.

13. maijs ir diena, kad Sv. Pētera bazilikas laukumā Vatikānā pāvestam trāpīja divas turku nacionālista Mahmeta Ali Agca raidītās lodes – viena viegli ievainojot roku, otra – iestrēgstot krūtīs dažus centimetrus no pāvesta sirds. Vēl esot slimības gultā, Jānis Pāvils II lūdza atnest viņam Fatimas noslēpumu tekstu, lai to pārlasītu. Gadu pēc atentāta

Jānis Pāvils II apmeklēja Fatimu. Pateicības akcijā viena no lodēm, kurai vajadzēja viņu nogalināt, tika ievietota Fatimas Dievmātes kronī. Oficiālā versija tik steidzīgi Fatimas vizītei bija tā, ka pāvests ticēja, ka ir dzīvs, pateicoties Dievmātei, kas viņu glābusi.

Pāvests tiešām tā domāja, bet vienlaikus arī zināja vairāk nekā Baznīcas ticīgie un arī visa pasaule, proti, Fatimas trešo noslēpumu. Tajā brīdī pasaulē bija tikai divi cilvēki, kas zināja, ka pāvesta sašaušana jau bija paredzēta un izteikta Dievmātes vēstījumos Fatimā, proti, trešajā noslēpumā un to, ka neviens no pāvestiem līdz šim nebija iedrošinājis šo noslēpumu atklāt Baznīcai un pasaulei.

(Turpinājums sekos)

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

BAZNĪCAS SOCIĀLĀ MĀCĪBA

Latvijas Republikas Satversmē teikts, ka valsts un Baznīca ir šķirtas. Citas valstīs attiecības ar Baznīcu formulē savādāk. Lai arī kā valsts vara uzlūkotu Baznīcu, dvēseļu pestīšanas kontekstā Baznīca cenšas arī valsts varai un sabiedrībai kopumā parādīt gaismas ceļu vai vismaz piedāvāt savu redzējumu par lietām un notikumiem, kas skar cilvēku kopieni. Baznīca neizdod valsts likumus, kas arī nav tai jādara, to dara valsts varas orgāns, un, kā lasām Svētajos Rakstos, tā ir Dieva griba, ka ir tāds varas orgāns, kas valda pār tautu. Tomēr Dieva griba nav, ka šis varas orgāns ir ļauns, korumpēts, un tā iedibinātā iekārta un likumi ir klajā pretrunā ar vispāriņemtām vērtībām un normām, kas sakņojas dabiskajā likumā, ierakstītā katra cilvēka sirdī. Tomēr Baznīca, kas uzticīgi un nemaldīgi glabā Kristus mācību, uzlūkojot sabiedrisko dzīvi,

paražas, likumus, valsts iekārtas, globālus notikumus, tendences, ar tai dāvāto Svētā Gara gudrību spēj tajos saskatīt gan izcili skaistas pērles, gan smakojošus augoņus un to publiski arī paust.

Latviešu valodā ir pieejams “Baznīcas sociālās mācības kompendijs” jeb kopsavilkums, kurā katrs interesents var iepazīties ar Baznīcas mācību un redzējumu par ekonomiskiem, politiskiem, vides u.c. jautājumiem. Baznīca primāri māca par ticības un morāles lietām, tomēr cilvēka profesionālā, sabiedriskā, politiskā dzīve ik dienas pieprasa dažādus lēmumus un izšķiršanās, kas ietekmē visu sabiedrību, tāpēc Baznīca kā bāka rāda vēlamo ceļu arī šajos jautājumos, lai tie veicinātu kopējo labumu, taisnīgumu, solidaritāti un citas vērtības, kas atrodamas Evaņģēlijā.

Dāvis Ozoliņš

PROJEKCIJAS LAULĪBĀ

Vārdu „projekcija” (attēlojums plaknē) dažādu nozaru pārstāvji saprot atšķirīgi, bet draudzes ģimeņu tikšanās reizē marta sākumā pārdomājām un dalījāmies par tēmu – projekcijas laulībā.

Tas izklausās dīvaini, bet problēmas, ko es redzu otrā cilvēkā, lietas, kuras mani kaitina, patiesībā ir mani pašā. Laulībā ir iespējams, ka otra puse spēcīgi izgaismo tos aspektus, kas otram ir sāpīgi. Projekcija ir tāds stāvoklis, kad kāda iekšēja realitāte netiek apzināta un tiek projicēta uz ārpusi. Tas ir viens no cilvēka aizsargmehānismiem, bet, pateicoties tam, mēs spējam arī būt līdzjūtīgi. Empātijas pamatā ir spēja sajūst to, ko jūt otrs cilvēks. Problēma rodas, kad šis aizsargmehānisms tiek

pielietots neelastīgi un nevietā jeb kļūst par shēmu, kurā cilvēks neadekvāti reaģē uz nesaskaņām. Ja laulībā varu atpazīt savas projekcijas un noņemt maskas, ko pats uzlietu otram cilvēkam, atbrīvojas vieta līdzietībai un spējai sajūst otra cilvēka „jūtīgos punktus”. Ja tu dusmojies, tad pavaicā sev, kādas dusmas mīt tevī pašā. Ja tu aizvainojies par kaut ko, tad pajautā, kāds īsti aizvainojums mīt tevī? Problēmu gadījumā neviens parasti nav gatavs paskatīties sevī, taču, izmainot savu iekšējo skatījumu, mainīsies arī ārējās izpausmes pret otru.

Agnese Liepiņa

P.S. Vai Laulību gredzens ir precību dienas sajūtu projekcija?

ES ESMU SVARĪGA DIEVAM

„Nebīsties! Tikai tici!” saka Jēzus. Šo vārdu nozīmi sāku patiesi izprast tad, kad smaga slimība liedza aktīvi darboties. Sākumā bija sajūta, ka esmu nokļuvusi pasaulē, kurā ir tikai sāpes, četras sienas, un nav neviena, kura rokai varētu piekerties.

Bet kā es maldījos! Par mani rūpējas gan draudzes locekļi, gan klostermāsas, tāpat vistuvākie draugi, mediķi, aprūpes centra darbinieki.

Tomēr lielākais atbalsts ir Dieva žēlsirdība, kas nolist pār mani katru dienu. Savu tagadējo dzīvi pilnībā esmu atdevusi Jēzus rokās un izjūtu mieru, kādu agrāk nebiju piedzīvojusi. Iepriekš uztraucos par dažādām lietām, centos plānot, visu risināt saviem spēkiem. Tagad, izjūtot Dieva mīlestību, zinu, ka neesmu vie-

na – ar mani ir Jēzus. Viņš mani stiprina, palīdz.

Katra mēneša otrajā trešdienā aprūpes centrā „Alejas” notiek Svētā Mise, ko celebrē draudzes prāvests Pāvils Kamola. Tajā var piedalīties ikviens, kas vēlas, kura sirdī ir patiesas ilgas pēc Dieva tuvuma. Liels gandarijums par Euharistiju, Dieva Vārdu, kopīgo lūgšanu, iespēju vienoties dziesmā. Tas ir vislielākais Dieva mīlestības apliecinājums – neviens neesam aizmirsts. Mēs patiesi esam Dieva bērni, ja ticam, paļaujamies uz Viņu, ja mīlam ar sirdi un dvēseli.

Māra Bormane

Red. Periodā, kad Latvijā vīrusa „Covid-19” dēļ izsludināta ārkārtas situācija, tikšanās aprūpes centros nenotiek.

DIEVA DĀVANAS. FILMA PĀRDOMĀM

Jau kādu laiku dzīvoju divu filmu iespaidā. Pirmā meklējama YouTube kanālā, otrā – interneta vietnē „bogmedia.org”.

Grūti izteikt sāpi par lietu, ko nemēdz apspriest skaļi, kaut laikā, kad To izdariju, šī rīcība netika uzskatīta par grēku, un man vēl nebija nojausmas, ka kādreiz būšu kristiete.

Abas filmas ir par slepkavību – abortu. Filmu „Nenogaliniet mani, lūdzu!” (Не убивайте меня, пожалуйста) izvēlējos skatīties pati, otras filmas nosaukumu – „Neieplānotā” (Незапланированная) – pēc pāris dienām ieteica māsa Stefana. Tā vienas nedēļas laikā noskatījos abus darbus.

Pirmais stāsta par trim pāriem, kas nonākuši izvēles priekšā – pieņemt bērnu vai atteikties no tā. Otrs ir sievietes dzīvesstāsts. Stāsts par izvēli nogalināt nedzimušu bērnu, jo sieviete strādā „Ģimenes plānošanas centrā” un izvēlas mainīt savu dzīvi.

Negribu atstāt filmu saturu, katrs skatītājs atradis un sadzirdēs sev vien vērtīgus vārdus, jo gandrīz katrā kadrā izskan pa teikumam, kas liek noreāģēt.

Diemžēl arī es savā dzīvē esmu noslepkavojusi, tāpēc filmas vārdi liek salēkties un atcerēties mirkļus, kad līdzīgus argumentus dzirdēju pati. Piemēram: „Tad nu atradusi problēmu! Veiksi abortu, un problēmas nebūs.” „No kurienes Tu ņēmi, ka tā ir slepkavība? Daudzas sievietes tā dara!” „Tā ir tava problēma, tiec ar to galā pati!” „Varbūt vēl nav par vēlu izda-

rīt abortu?!” Līdzīgi varētu turpināt vēl un vēl...

Filmas „Neieplānotā” sākumā ir kadrs, kas būtu jāredz ikvienai sievietei un viņas vīrietim pirms tiek darīts aborts. Iestāžu, kurās veic abortus, katrā koridorā derētu rādīt, kā notiek šī slepkavība. Varbūt pēc kārtīgas izņemšanas pārietu vēlme nogalināt. Tam varētu kalpot arī tehnoloģijas, kuras pieslēdzot, cilvēks izjūt nedzimušā bērna un sievietes sāpes, jo aborts nav nesāpīgs. Sāp gan miesa, gan dvēsele.

Ebija saka: „Tu vari nogalināt, atļaut nogalināt savu bērnu, bet atmiņas par bērnu nevar nogalināt, lai kā Tu vēlētos.”

Tā arī ir – var piedot tiem, kas bija līdzdalīgi aborta veikšanā, var lūgt Dievam un nedzimušajam bērnam piedošanu, bet sāpe ik pa brīdīm parādās, jo sev piedot ir neiespējami grūti.

Atceros sarunu starp topošo māmiņu un viņas mammu filmā „Nenogaliniet mani, lūdzu!”, sarunu, kuru dzird arī mazmeitiņa: „Saproti, Tev viens jau ir uz rokām, divus Tu neizvilksi. Viņi Tev būs par nastu.” „Nē. Nē. Nē! Mēs neesam nastas. Mēs esam Dieva Dāvanas!”

Mana kā kristietes dzīve iesākās ar pārbaudījumu – nogalināt vai iestāties pret savas mazmeitiņas nogalināšanu. Meitai bija knapi 18, kad mūsu mājās notika šāda ciņa.

Mīlēsim un cienīsim Dieva Dāvanas!

Nora Kauliņa

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes

Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes

Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 274 64 820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Lubānas draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines

Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Pļaviņu

Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Konts: V83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

LŪGSIM PAR BĪSKAPU ANDRI KRAVALI!

„Izslēdz pasauli. Aizver visu lieko un mazsvarīgo ap sevi. Noliec malā visas liekās domas un darbus, atrodi sev vietu, kur vari būt divatā ar Dievu, kur vari klusumā lūgties.” (Endrjū Marejs)

Un lūdzies, kā Kristus mums ir mācījis. Lūdzies par Baznīcu, kurai Dievs ir uzticējies sludināt un mācīt ticības patiesības. Lūdzies par mūsu pāvestu Francisku un visu garīgo kārta, lai Kungs dāvā viņu kalpojuma nepieciešamās žēlastības.

Lūgsim Kungu par priesteri Andri Kravali un savu lūgšanu kā dāvanu veltīsim palīgģbiskapa konsekrācijas gadadienai, kas aprit 4. maijā! Kungs, Dievs, mēs pateicamies Tev par priesteri Andri Kravali, dod savas žēlastības, stiprini viņa ticību, veselību, palāvību. Dari priesteri par uzticīgu Savu kalpu, dedzīgu un gudru Tava vārda sludinātāju un ticamu Dieva liecinieku šeit virs zemes. To mēs lūdzam caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu!

Sanita Solovjeva

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – Diānas Lozko fotogrāfija.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.

Viena eksemplāra cena: 0,40 EUR.

Ikdienā noderīgas saites:

„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.